

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Νοθεύσαμε τη γλώσσα μας σαν μετανάστες

Η μετανάστευση δεν είναι ό,τι το καλύτερο γι' αυτούς που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους με μια φτωχική βαλίτσα και πλούσιες αναμνήσεις. Μαζί τους κουβαλούν έθιμα πανάρχαια και παραδόσεις που θα παλαιψουν για να τα κρατήσουν ατόφια στην ξενιτειά.

Στην Αίγυπτο, που για εμένα είναι μέτρο σύγκρισης τού Ελληνισμού με την Αυστραλία, ήταν εύκολο να τα πετύχουμε αυτά επειδή είχαμε τις κατάλληλες υποδομές, ηγέτες πατριώτες με οράματα. Αλλά και από ένα είδος ρατσισμού που δεν μάς επέτρεπε να μιλάμε την αραβική γλώσσα στα σπίτια μας και τις συναστροφές μας. Μαθαίναμε αραβικά στα σχολεία μας υποχρεωτικά μια ώρα κάθε ημέρα, αλλά τα χρησιμοποιούσαμε μόνο στις συναλλαγές με Αιγυπτίους και ξενόγλωσσους. Γι' αυτό μιλούσαμε και γράφαμε ελληνικά τόσο καλά, όπως τ' αδελφια μας στην Ελλάδα.

Στην Αυστραλία, όμως, τα ελληνικά ήταν το πρώτο θύμα της μετανάστευσης. Εδώ δεν θεωρούσαμε τους Αυστραλούς δεύτερης κατηγορίας πολίτες, ούτε νιώθαμε ντροπή να μιλάμε τη γλώσσα τους, ακόμη και στο σπίτι.

Το 1957 έμεινα έκπληκτος όταν άκουγα τους παλαιότερους μετανάστες να μιλούν ελληνικά νοθευμένα με αγγλικά. Η σκεπή έγινε «ρούφι», το λεωφορείο «μπάσι», το τραπεζικό βιβλιάριο «μπούκο», το μαγαζί «σόπι», η Εφορία «ταξέσιο», ο μισθός «γουέτζα», ο φράχτης «φένσι», το αυτοκίνητο «κάρο», τα φτηνομάγαζα «ξιπε-

Το 1957 έμεινα έκπληκτος όταν άκουγα τους παλαιότερους μετανάστες να μιλούν ελληνικά νοθευμένα με αγγλικά.

νιάρικα» και «ξιπενιάρης» ο τοιγκούνης, ο σοβατζής έγινε «πλασταδόρος», το ψυγείο «φρίζα», το κουτί «μπόξι», το οδηγώ «ντραϊβάρω», το εισιτήριο «τίκετ» κλπ.

Θα μπορούσα να γεμίσω δύο σελίδες με τέτοιες λέξεις που νόθευσαν τη γλώσσα μας και να δημοσιεύσω αναλύσεις γλωσσολόγων για το φαινόμενο που δεν είναι σπάνιο.

Αυτό συμβαίνει στους έλληνες μετανάστες σε άλλες χώρες, αλλά και σε μετανάστες από άλλες εθνότητες.

Θα ήθελα να αναφέρω πως πιο σοβαρό πρόβλημα ήταν και παραμένει η αγγλοποίηση των ελληνικών ονομάτων και επωνύμων, γιατί χάνεται η ελληνική ταυτότητα, αλλά και το οικογενειακό όνομα. Εγώ είμαι πολύ ικανοποιημένος, που μέχρι στιγμής τα παιδιά και εγγόνια μου, αν και με πανεπιστημιακή μόρφωση διατηρούν το οικογενειακό μας επώνυμο που δεν είναι εύκολο όταν συναλλάσσονται με ξενόγλωσσους.

Γενικά η γλώσσα μας στην Αυστραλία πέρασε από σαράντα κύματα, αντιμετωπίζοντας την εκθρόνιση του αυστραλιανού κράτους, που είχε υιοθετήσει την πολιτική της αφομοίωσης και απαγόρευσε την διδασκαλία ξένων γλωσσών.

Αυτό το εμπόδιο ξεπεράσαμε με την ίδρυση κατηχητικών σχολείων στις εκκλησίες μας, που μαζί με τα θρησκευτικά δίδασκαν και την ελληνική γλώσσα κάθε Κυριακή. Όμως, προς τιμήν τους, οι ομογενειακοί ηγέτες αντιστάθηκαν σθεναρά σε αυτή την πολιτική χρησιμοποιώντας την αριθμη-

τική δύναμη που απέκτησε η ομογένεια στην Αυστραλία, καθώς ο πληθυσμός της αυξανόταν συνεχώς με νέες караβιές συμπατριωτών μας.

Στο Σίδνεϊ, η Κοινότητα έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο για να συμπεριληφθεί η διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα δημόσια σχολεία και με την δημιουργία κοινοτικών απογευματινών σχολείων που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο.

Η Αρχιεπισκοπή προώθησε τη διδασκαλία της γλώσσας μας μέσα από τις Ενορίες Κοινότητες και τα απογευματινά σχολεία τους πριν από το μεγάλο άλμα, με την δημιουργία των δίγλωσσων Κολλεγίων τους, εκπαιδευτήρια με υψηλές επιδόσεις των μαθητών τους.

Γενικά, οι έλληνες μετανάστες, παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν στον αγώνα τους για επιβίωση και προκοπή, δεν παραμέλησαν την ελληνομάθεια των παιδιών τους που συνεχίζεται με τα εγγόνια και δισέγγονα ακόμη.

Αλλά, αν μην έχουμε ψευδαισθήσεις γιατί μπορεί να κερδίσαμε πολλές μάχες, αλλά χάνεται ο πόλεμος για τη διατήρηση της γλώσσας μας, καθώς η μια γενιά αντικαθιστά την προηγούμενη με μικρότερο ενδιαφέρον για τα ελληνικά.

Ίσως θα πρέπει να υιοθετήσουμε την πρόταση τού Ηλία Βενεζή πριν εκατό χρόνια περίπου: αντί να προσπαθούμε να κάνουμε Έλληνες τα παιδιά μας και να χάνουμε τον καιρό μας, καλύτερο και πιο αποτελεσματικό είναι να τα κάνουμε φιλέλληνες.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Πιο επικίνδυνος παρά ποτέ ο Ντόναλντ Τραμπ

Η απαλλαγή τού Ντόναλντ Τραμπ από την Γερουσία με τις ευλογίες των Ρεπουμπλικανών δεν εξέπληξε κανέναν. Γιατί ήταν γνωστό πως ακόμη και αυτοί που τον απεχθάνονται προτίμησαν το κομματικό και προσωπικό τους συμφέρον από την προστασία τού δημοκρατικού πολιτεύματος και των αμερικανών πολιτών. Προτίμησαν τούς τραμπούκους οπαδούς τού Τραμπ, από τους νομοταγείς πολίτες.

Ο επαγγελματίας δημαγωγός Τραμπ ξέρει πώς να ξεσηκώνει τους εθνικιστές συμπατριώτες του με φλογερά συνθήματα, ασύστολα ψέματα και fake καταγγελίες.

Μεγαλομανής, εθισμένος στην ισχύ της εξουσίας και απροκάλυπτα αφοσιωμένος στη συγκέντρωση πλούτου, ο Τραμπ είναι τώρα πιο επικίνδυνος μετά την αθώωσή του και ήδη «υπόσχεται» ακόμη μεγαλύτερα προβλήματα για την αμερικανική κοινωνία με τον διχαστικό του λόγο.

Αυτός ο κομματικός φανατισμός που έδειξε

Ο επαγγελματίας δημαγωγός Τραμπ ξέρει πώς να ξεσηκώνει τους εθνικιστές συμπατριώτες του με φλογερά συνθήματα, ασύστολα ψέματα και fake καταγγελίες.

το πιο άσχημο πρόσωπό του με την αθώωση τού Τραμπ από την Γερουσία, δεν είναι αποκλειστικότητα των συντηρητικών Ρεπουμπλικανών. Κομματικός φανατισμός υπάρχει σε όλες τις παρατάξεις από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά και παρασύρει τους πολίτες σε δύσκολα διλήμματα.

Άλλο το να ψηφίζεις ένα κόμμα, άλλο να διαμαρτύρεσαι με διαδηλώσεις ειρηνικά και άλλο να εισβάλεις στο Κοινοβούλιο και να το κάνεις γιαλιά – καρφιά επειδή έτσι σου πρότεινε ο κομματικός ηγέτης.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι σίγουρος ότι ο Μπάιντεν θα διαπρέψει σαν πρόεδρος και την άποψη αυτή φαίνεται πως συμμερίζονται οι Ρεπουμπλικάνοι. Οι οποίοι πιστεύουν ότι μπορούν να επιστρέψουν στον Λευκό Οίκο μετά από τέσσερα μόνο χρόνια, όμως χρειάζονται το πλήθος των οπαδών τού Τραμπ, έστω και τραμπούκους. Η Ιστορία θα δείξει στο τέλος, όπως πάντα.

Οι εξελίξεις στην ΑΧΕΠΑ

Εβδομαδιαίο δελτίο ειδήσεων από την ΑΧΕΠΑ, όπου αναμένονται ενδιαφέρουσες εξελίξεις μέχρι την 26η Φεβρουαρίου στην έφεση των οκτώ Στοών, που όμως ούτε ο δικηγόρος τους γνωρίζει πόσες είναι ακριβώς. Εγώ, πάντως, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σπαταλούνται εκατομμύρια δολάρια σε δίκες και δικηγόρους, αφού υπάρχει μια πιο σωστή και φθηνότερη λύση: Εκλογές! Αλλά επειδή κάποιος από ΑΧΕΠΑ μεριά ίσως ρωπήσουν τί είναι αυτό το πράγμα, θα τους το κάνω... Λιανά.

Εκλογές είναι μια μέθοδος που ανακάλυψαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, με την οποία μια ομάδα ανθρώπων ρίχνει σε ένα κιβώτιο χαρτάκια με τα ονόματα αυτών που θέλουν να τους διοικήσουν. Και οι υποψήφιοι που έχουν το όνομά τους σε περισσότερα χαρτάκια γίνονται διοικητικό συμβούλιο.

Τόσο δύσκολο είναι και δεν μπορούν να την εφαρμόσουν, ή μήπως φοβούνται ότι θα βρουν ζόρι στα εύκολα;